

CHƯƠNG

LỘT XÁC

Đã mười phút kể từ khi họ rời đường lớn và dẫn bước vào rừng.

- Ở đây còn có cả cây mâm xôi cơ à! - Assia phàn nàn. - Thế này tớ dễ bị tẹo mắt cá chân lắm đó!

Yaëlle nhún vai:

- Cậu đã biết trước chúng ta sẽ đi đâu mà! Lẽ ra cậu nên mang giày thể thao. Bốt cao gót đi vào rừng không phải ý hay lắm!

- Thôi được, còn xa nữa không? - Assia làu nhàu rồi chuyển sang ý khác.

- Chúng ta tới rồi, tới rồi đây! - Amandine trấn an. Cô là người tổ chức các chuyến thám hiểm trong rừng sau giờ học. Cô hứa sẽ cho mọi người xem cái gì đó đặc biệt.

Hôm trước Yaëlle đã hết sức cố gắng để xin được đi cùng nhóm. Mẹ cô nhượng bộ với điều kiện cô phải về nhà trước sáu giờ chiều.

- Đây rồi! - Amandine kêu lên. Cô chỉ cho mọi người một khóm thông non mọc sát nhau, trông như một hàng rào tự nhiên hình vòng cung.

- Nó ở phía đằng sau... - Cô vừa giải thích vừa khom người luồn xuống dưới đám cành lá đầy gai. Assia miễn cưỡng theo sau, làu bàu rằng cái gì đó chắc phải cực kì đặc biệt thì mới bỏ công. Rồi đến lượt Yaëlle chui vào bên trong cái pháo đài cây xanh um tùm ấy.

Đó là một không gian nhỏ khép kín, được bao quanh bởi bụi rậm và những cây mâm xôi. Ở đây chỉ có thể đứng. Qua các khe lá, các cô gái có thể nhìn thấy con đường bên ngoài.

- Trốn ở đây được đấy! - Assia nhận xét. - Nhưng tớ mong là cậu không dẫn cả đám đến đây chỉ để trốn!

Giọng Assia hơi rung lên bực bội. Amandine không trả lời. Cô đang chỉ vào cái gì đó trên nền đất.

Dưới chân họ, trên tấm thảm gai, có vật gì đó dài dài màu trắng. Chúng khiến người ta nghĩ đến những chiếc lá có thể ghép với nhau từng đôi một. Yaëlle thận trọng cầm lên. Nó rất nhẹ, như được dệt bằng mạng nhện. Nó có vẻ mỏng manh và các đường nét trên đó trông như những đường gân lá hay mảnh đăng ten.

- Trông như là...

Cô ngập ngừng trước khi nói ra từ đó.

- Trông như một đôi cánh vậy! - Cô thốt lên và xoay vật đó tứ phía để xem xét.

- Hoặc một cái kén ... - Assia đoán thử.

- Tớ đồng ý với cậu, Yaëlle! - Amandine nói. - Tớ nghĩ đây là một đôi cánh!

- Ý tưởng về một cái kén cũng không tệ đâu! - Yaëlle vừa nhận xét vừa tiếp tục xem xét cái vật lạ mỏng manh mờ sáng đó. - Trông nó giống như một sự lột xác vậy... như những con răn!

- Đúng! - Amandine công nhận. - Tớ cũng nghĩ vậy! Đó là một con côn trùng đã lột ... cánh! Tớ không biết có thể như vậy không... Ai biết loài côn trùng nào có cánh dài đến ba mươi xăng-ti-mét không?

- Tớ chẳng muốn biết cái con côn trùng bản thủ nào bị mất cánh trong khu rừng ma quái này đâu! - Assia tuyên bố, giọng hơi dỗi. Cô đang khom người xuống để chuẩn bị quay ra.

Amandine định vặn lại rằng bọn côn trùng chắc đã bay xa, không có gì phải sợ cả, thì bỗng có một tiếng động chói tai khiến tất cả giật mình.

- Cái gì thế? - Assia sợ hãi kêu lên.

- Có ai đó ngoài kia... Tớ nhìn thấy ánh mắt...

- Amandine lắp bắp. Cô chỉ vào bụi mâm xôi trước mặt. Hai cô gái nhìn theo và kinh ngạc thấy hai con mắt to màu xanh sẫm đang chăm chăm quan sát họ.

- Chúng ta đi thôi! - Assia lắp bắp. Cô và Amandine luồn nhanh xuống dưới đám lá và chạy đi ngay lập tức.

- Nhanh lên, Yaëlle!

Thế nhưng Yaëlle vẫn đứng bất động tại chỗ, cô bị thu hút bởi những gì mình nhìn thấy. Cô không nhìn vào đôi mắt mà vào phía trên đỉnh đầu của nhân vật bí ẩn kia. Ở đó, giữa đám tóc nâu xoắn nổi lên hai chiếc sừng nhỏ, giống như sừng dê. Có một chuyển động đằng sau bụi cây rồi Yaëlle bỗng như nghe thấy tiếng sáo. Giai điệu đó đẹp đến mức khiến cô khao khát được thấy người nhạc công.

Hai chân cô tự nhiên bước tới và lách qua những cành cây. Cô thấy mình đang đối diện với một sinh vật lạ lùng. Đôi má ông gần như phủ đầy lông dài và cằm ông là một chòm râu dê vút nhọn. Ông ở trần. Từ thắt lưng trở xuống, phần thân dưới của ông trông như một con dê với bộ lông màu nâu nhạt... Một con dê đi bằng hai chân! Đôi mắt màu xanh sẫm của ông nhìn Yaëlle một cách dịu dàng. Choáng váng trước tiếng nhạc ám ảnh, Yaëlle thì thầm:

- Pan...

Cô đã nhận ra. Đó chính là một nhân vật trong cuốn sách cổ của cha cô. Chính là ông, là thần Pan!

Ông tiếp tục chơi nhạc một cách bình thản. Âm nhạc tràn ngập tâm trí Yaëlle. Cô có cảm giác như mình hiểu từng nốt nhạc, từng tiếng ngân... thậm chí có thể diễn giải thành ngôn từ những âm thanh,

những rung động đó: "... Cuốn sách... thần thoại... bị giam ở đó... trong tháp... hãy cảnh báo cho cậu ấy!" Cô tin mình đã nghe thấy những lời này.

Sau đó, ông ngừng chơi nhạc và giấu cây sáo vào trong bộ lông. Ông vẫn nhìn cô triu mến.

Nhưng sự thu hút đột ngột biến mất. Yaëlle bưng tỉnh và bỏ chạy. Cô đuổi theo và nhập vào nhóm bạn ở bìa rừng.

- Cậu thấy ai đó không? - Họ hỏi cô.

Cô vừa lắc đầu vừa xoa xoa đôi cánh tay trầy xước của mình.

- Tớ không bao giờ muốn quay lại rừng nữa! - Assia kêu lên. - Đã đây những sâu bọ kinh tởm, lại còn cả những kẻ bệnh hoạn ở trong bụi dòm các cô gái...

- Chắc là thằng nhóc nào đó muốn hù cho tụi mình sợ thôi... - Amandine gợi ý.

Assia bĩu môi nghi ngờ.

- Tốt nhất là quên hết và đừng nói cho ai biết cả! - Yaëlle chốt lại. Cô nghĩ là các bạn mình biết càng ít càng tốt.

- Gì chứ cái đó cậu có thể tin tưởng bọn tớ! - Assia nhanh nhẩu đáp. - Tớ cũng chẳng muốn ai biết mình đã bò lồm cồm trong rừng vào chiều tối thế nào đâu!

Rồi ba cô gái chia tay nhau, vẫn còn bàng hoàng đến mức quên cả chào tạm biệt.

*

Yaëlle tự hỏi không biết thần Pan làm gì ở trong rừng. Cô linh cảm rằng sự xuất hiện của ông có liên quan gì đó đến cha mẹ cô và sự hiện diện của họ. Cô định sẽ nói điều đó với cha mẹ ngay khi về nhà và không nhắc đến tên của Assia và Amandine trước mặt cha. Ông không hề biết về cuộc "đi dạo" trong rừng ấy.

Cha mẹ cô chăm chú lắng nghe. Lúc đầu họ có vẻ ngạc nhiên, sau đó chuyển sang lo lắng.

- Ba cấm con quay lại khu rừng đó, Yaëlle, con hiểu không? - Cha cô ra lệnh. - Ba hi vọng con đã không ở đó cùng Assia và bạn của nó. Con biết rất rõ ba không thích cái gì. Và nếu con lại nhìn thấy những điều lạ lùng hoặc những người lạ lùng một lần nữa, con phải kể cho ba ngay lập tức! Được chứ?

- Con hứa, thưa ba! - Cô nói, giọng lí nhí.

Ra khỏi phòng, cô bắt gặp ánh mắt lo lắng của mẹ...